

«Det er ikke en dag uten at jeg treffer kjente. De kryr over alt. Mange spør: «Hvordan er det å være pensjonert — får du tiden til å gå? Hva gjør du egentlig i Finnmark?»

For det første må jeg si at pensjonist er det samme som å ha det travelt. Jeg har mer å gjøre i dag enn noensinne, og når det gjelder Finnmark — ja, «forbryterne kommer jo alltid tilbake til åstedet!» Vel, denne gang kommer jeg ikke som grensekommisær, — men som ambassadør. Ambassadør for en ide. Hvilken ide? vil dere spørre — da må jeg først fortelle noe annet.

Alle de årene jeg arbeidet ved grensen ble det jo mange turer til fots og med bil i grenseområdet. Jeg brukte ikke bare føttene. Jeg tenkte en hel del. «Det er så meningsløst dette forhold at verden er delt i to, med en mistillit som gjør gapeet større og større. Er det da ingen måte å få det til på, så begge parter kan legge kortene på bordet og se forholdene slik de er?» Det kan da aldri være Guds mening at menneskene skal hate og motarbeide hverandre — ikke tro på hverandre?»

Disse spørsmål brente i meg, men det var først for et halvt år siden jeg kom bort i en rekke menn og kvinner som mente å ha en løsning til de problem jeg ikke kunne øyne noen vei ut av.

Har dere hørt om Moralsk

På gamle stier med nye våpen

Av oberst Audun Magnus

Opprustning? Vel, jeg vil fortelle dere, jeg visste også svært lite den tid jeg var her nord.

For vel førti år siden gikk en ung mann og grunnet på de problem han så for seg i verden, de enorme oppgaver som presset seg inn på hans generasjon etter den første verdenskrig: Hatet og frykten var øket, troen på menneskene re vet ned og verdier som sannhet og rett, trått på og raket til, og så i farvannet de voksende strømninger som fascisme, nazisme og kommunisme. Som han så sannheten om det som trengtes å bli gjort i verden, aksepterte han den tanke og norm for sitt liv: «Du vil bli brukt til å gjenreise verden». Fra den dag begynte han å besvare de daglige problem, store og små gjennom mennesker som i sine egne liv hadde funnet løsningen til de problem mennesket selv hadde skapt. Deretter bygget han en styrke av slike menn og kvinner over hele verden med de samme motiv og den samme lidenskap: Å gjenreise verden gjennom nye men-

nesker. Dette spredte om seg i mellomkrigsårene. Men harde krefter sto også i mot. Allerede i 1936 ble dette arbeidet forbudt i Hitler-Tyskland, og dets menn og kvinner forfulgt. I disse rivningers år, hvor gale menn forberedte krig, og millionene ønsket fred, — hvor nasjonene rustet om kapp kom en annen tanke til denne mann: «Det verden trenger er ikke en kapprustning — med våpen og makt, men en en moralsk og åndelig opprustning. Den neste store bevegelse i verden vil bli en moralsk og åndelig opprustning av nasjonene».

I dag begynner Moralsk Opprustning å bli en samvittighet for verden. Den kan bli alle manns eie — den utelukker ingen, den er for alle menn og kvinner av god vilje som vil stå for det som er rett og sant.

For vel et år siden satt en ung svensk rekrutt og pusset sitt gevær et sted i Sverige. Han tenkte over alt det han så om seg og spurte seg selv: «Hva gir Nordens ungdom til verden i dag? Hva kunne vi gi

Skulle ikke Nordens ungdom kunne pionere en ny ånd til vår tid og gi dagens mennesker den indre disiplin det behøver og den indre frihet det lenges etter?»

Nordens ungdom et levende vern om demokratiet og dets grunnverdier.

Han kalte sammen til en konferanse i Stockholm sist sommer. Hundre og seksti ungdommer fra Finland, Sverige, Danmark og Norge møtte i flere dager og under mottoet «Ungdom — pioner for en ny verden». Vi har oppdaget at Kristi normer: Absolutt ærlighet, renhet, uselviskhet og kjærlighet ikke bare er et personlig spørsmål, men en grunnbetingelse for at våre nasjoner skal kunne overleve. Vi vet», uttrykte de i en oppsummering av konferansen «at frihet, virkelig frihet, ikke betyr å gjøre hva man har lyst til, men hva som er rett».

På samme måte som grunnleggeren av Moralsk Opprustning, Frank Buchman, viet sitt liv til å gjenreise verden gjennom gjenfødelse av mennesket som en rensende og byggende kraft i samfun-

net, forpliktet disse unge menn og kvinner seg til vår tids største revolusjon: Å bygge verden ny. De utformet sine erfaringer og ideer i et skuespill. De ga det navnet Vinden Vender. I det siste halvår har de vist dette skuespill og et annet, «Stigen», — skrevet av den engelske forfatter Peter Howard, i Jyllands mange byer og nå sist i København.

Det var i Jylland at jeg møtte den styrke av unge menn og kvinner fra de fire nordiske land. Jeg kom, ganske enkelt, så — og ble vunnet.

«Her», sa jeg til meg selv, «demonstreres den dynamiske kraft som går til roten av de problem som river ned både i øst og vest, her er nettopp den kraft, realisme og offervilje som kan få begge verdener til å legge kortene på bordet, for jeg tror at lengselen er like sterk på begge sider av grensestolpene! Dette, sa jeg til meg selv, «vil jeg være med på å gi resten av mitt liv til».

Når du har levd langt over halvparten av ditt liv et sted, blir du sterkt knyttet til de mennesker som bor der. Kunne jeg derfor gjøre noe mer naturlig enn å bringe denne styrke unge kvinner og menn med sine skuespill hit til Finnmark og Nordkalotten, — denne del av mitt land som jeg kjenner best,